

ФОРМУВАННЯ МЕТОДИКИ КОРЕГУВАННЯ РЕГІОНАЛЬНОГО КОМПЛЕКСУ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ З МЕТОЮ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ЇХ РЕГІОНАЛЬНОГО РОЗВИТКУ НА ОСНОВІ СТРАТЕГІЇ ЇХ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ

Бутнік С.В., Харківський національний університет будівництва та архітектури

Торкатюк В.І., Мураєв Є.В., Кухтін К.В., Пан Н.П.

Харківський національний університет міського господарства імені

О.М.Бекетова

У сучасних ринкових умовах неможливо уявити діяльність підприємства без наявності стратегії. Стратегію можна визначити як систему способів діяльності для досягнення мети підприємства. Складання стратегії вимагає ретельного аналізу як зовнішньої, так і внутрішньої середовища підприємства.

Стратегія розпадається на безліч конкурентоспроможних дій та підходів до бізнесу, від яких залежить успішне управління фірмою.

Безумовно, той факт, що у підприємства є стратегія, дуже важливий, але на цьому можна поставити крапку, оскільки необхідно з'ясувати, наскільки ефективна наявна стратегія. У загальному сенсі діагностика стратегії - це аналіз плану управління фірмою, спрямований на зміцнення її позицій, задоволення споживачів і досягнення поставлених цілей. Необхідно аналізувати стратегію, щоб визначити, у вірному напрямку розвивається підприємство, і приймати обґрунтовані рішення для стабілізації діяльності.

Вибір конкретного напрямку зміни стратегії означає, що з усіх можливих шляхів коригування стратегії, що відкривалися перед підприємством, вирішено вибрати один напрям, яке найбільше підходить для підприємства. Без аналізу стратегії немає вірного плану дій, немає найбільш оптимального шляху досягнення поставлених цілей.

У 2008 році несподівано Держкомстат України ввів 10-ти % спад об'ємів в будівництві і це стало сигналом кризи будівельної галузі. Ця криза, з одного боку, була спричинена масовими неплатежами за виконуваних будівельні роботи і, з іншої - як виявлена уразливість більшості будівельних фірм, а також пов'язана з відсутністю запасу оборотних коштів, що могло згладити негативний ефект тимчасової неплатоспроможності замовників і підвищення процентних ставок банківських кредитів.

У 2009 році продовжилося істотне падіння об'ємів будівництва (-50.3% за рік) через низький споживчий попит з боку населення, істотне звуження інвестиційного попиту на тлі недостатнього державного фінансування і високого боргового навантаження підприємств. В умовах тривалої економічної кризи будівельні підприємства на практиці стали застосовувати диверсифікацію як спосіб зміцнення свого економічного стану.[1]

Стратегії диверсифікації виробництва як один з напрямів виходу з кризи, підвищення ефективності діяльності і економічної стабільності будівельної організації.

Диверсифікація виробництва в будівництві — проникнення в нові сектори будівельного і небудівельних ринків з одночасним розвитком декількох зв'язаних або незв'язаних один з одним видів виробництв або поєднання виробництва товарів (робіт, послуг) в різнорідних сферах діяльності.

На сучасному етапі розвитку будівельного ринку диверсифікація повинна сприйматися як об'єктивна необхідність. Пропонуючи ширший спектр товарів і послуг, підприємство може підвищити свою конкурентоспроможність. Крім того, при диверсифікації незмінно виникає синергетичний ефект, витікаючий з властивостей системи: компонент поза системою має менший потенціал, ніж в сукупності системи.

При розробці диверсифікаційної програми будівельні підприємства повинні більшу увагу приділяти таким ключовим моментам, як оцінка ринкових можливостей для диверсифікаційної продукції, вибір напрямку і

типу диверсифікації. Несприятливі умови господарювання, які є характерними для більшості підприємств будівництва в умовах кризи, стали передумовами використання диверсифікаційної стратегії вітчизняними підприємствами.

Підводячи підсумки, можна сказати, що диверсифікація виробництва — це потенційна можливість укріпити або оздоровити фінансовий стан будівельного підприємства.

Диверсифікація діяльності підприємства полягає у створенні різноманітності бізнесу підприємства шляхом входження підприємства на нові сектори ринку. Все більш очевидним стає те, що головною характерною рисою нових систем внутрішньофірмового управління повинна стати орієнтація на довгострокову перспективу, проведення фундаментальних досліджень, диверсифікацію операцій, інноваційну діяльність, максимальне використання творчої активності персоналу. Децентралізація, скорочення рівнів в апараті управління, просування працівників та їх оплата в залежності від реальних результатів стануть основними напрямками змін в апараті управління.

Аналіз стратегії підприємства охоплює всі функції і підрозділи: постачання, виробництво, фінанси, маркетинг, кадри, наукові дослідження і розробки. Кожному визначена певна роль у цьому аналізі. Нові дії та підходи покажуть можливі шляхи зміни і перетворення поточної стратегії.

Література

1. Диверсификация производственной структуры и деятельности предприятия: теория, практика, проблемы методологии: монография / В.И. Торкатюк, Н.П. Пан, А.Л. Шутенко и др.: Харьк.нац.акад.город.хоз-ства.-Х.:ХНАГХ, 2011.-с.470